

Tuijotin kylmästi Ailettaa, joka olikin todellisuudessa ihonsa ja hiuksensa väriaineilla peittänyt Meea Jonintytär. Järkytys tämän kasvoilla oli muuttunut koleaksi ilmeettömyydeksi. "Hän yritti myrkyttää sinut suudelmalla", sanoin Ernille. "Hän on jo ilmeisesti myrkyttänyt kaikki muut, sillä he eivät herää ja näyttävät hengittävän todella heikosti. Näin hänen juovan pienestä lasipullosta, joka sisältää mitä ilmeisimmin vastamyrkkyä." Ern tavoitteli haparoiden miekkansa kahvaa, mutta samassa Meea Jonintytär kiskaisi jostain hameen laskosten kätköistä pienen tikarin ja sivalsi tämän kurkun auki. Tuijotin kauhistuneena Erniä, jonka kurkusta pääsi vaimeaa korinaa. Suusta ja kaulalle epätoivoisesti takertuneiden sormien lomasta pulppusi verta paidankaulukselle. Niin paljon kuin inhosinkin Erniä, en olisi suonut hänelle tällaista kohtaloa. Voin pahoin. Hyvä etten sentään oksentanut. Ernin keho lysähti puunrungolta kyljelleen maahan. Hitaasti Meea Jonintytär nousi seisomaan verinen tikari koholla. Peräännyin kauemmaksi. Julma hymynkare ja kasvoille valunut väriaine saivat hänet näyttämään joltain naisenhahmoiselta demonilta. Kiskaisin vyöltäni puukon, jolla tapasin leikata paksu- ja sitkeävirtaisia kasveja. Se ei ollut häävi ase ja sai Meean tikarinkin näyttämään melkein pitkämiekalta. Minulla olisi ollut kyllä mukana lyhytteräinen pieni pistomiekka, minulle varta vasten teetetty, mutta se oli unohtunut satulalaukkuun. Tein nopean tilannearvion. En millään ehtisi puiden runkoihin kytkettyjen hevosten luokse ja tarttumaan miekkaani. Samassa tunsin kylmän metallin kosketuksen niskassani. "Älä liiku tai terä uppoaa selkärankaasi asti", sanoi kylmä ääni. Larr. Pelokas ja avuton äänensävy, jonka olin hänen huudoistaan kuullut oli tiessään ja tilalla oli päättäväistä vihaa ja kylmyyttä. "Kuka sinä oikeastaan olet?", kysyin. Poika naurahti: "Hänen veljensä. Tai oikeastaan velipuoli. Saul Joninpoika palveluksessanne oi ylhäinen nuoriherra." Pojan äänensävy oli hyisen pilkallinen. Hän jatkoi: "Jon Theonpojan jäätyä leskeksi, hän rakastui äitiini. Äitini tuli raskaaksi, mutta hänen vanhempansa inhosivat ja vieroksuivat Jonia. Niinpä he painostivat äitini naimisiin hyvätuloisen kauppiaan kanssa. Mietin pitkään miksi isäni inhosi minua, eikä tuntunut pitävän minua omana poikanaan. Vasta myöhemmin sain tietää ettei hän ollutkaan oikea isäni. Kuitenkin hän halusi minusta työnsä jatkajan, vaikka kauppiaan ammatti ei kiinostanut minua pätkäkään. Jouduin tapaamaan oikeaa isääni salassa. Se oli kuitenkin ehdottomasti vaivan arvoista, sillä hän perehdytti minut alkemian saloihin. Kun hänet teloitettiin, sain tarpeekseni. Karkasin kotoa siskoni mukaan, joka on minulle ainoa jäljellä oleva todellinen perhe." "Ja tämä kaikki mitä nyt olette tehneet on juonta, jolla yritätte estää meitä parantamasta siskoani" "Tismalleen. Pakenimme naamioituneina toiseen kylään, mutta meillä oli edelleen yhteyshenkilö linnassa, joka lähetti meille kirjekyyhyillä vihjeen pikku retkisuunnitelmastanne. Huomasimme siinä tilaisuuden tehostaa kostoamme." "Epäilemättä valitsitte basiliskipavun tarkoituksenanne tuottaa mahdollisimman paljon kärsimystä. Hidas ja väistämätön kuolema. Raastava omaisille, jotka voivat vain katsoa vierestä eivätkä saa edes minkäänlaista yhteyttä rakkaaseensa", sähisin ääni väristen. Ihmettelin miten pystyin edes hallitsemaan tunteeni ilman, että sisälläni palava raivo olisi purkautunut ulos eläimellisenä kirkunana joka kerta kun avasin suuni. "Uskon kyllä, että isänne oli hyvä mies ja syytön. Siksi kysynkin teiltä, uskotteko todella että kosto on se mitä hän halusi. Luulenpa että hän häpeäisi teitä. Olisi surullinen siitä millaisia teistä on tullut", nuhtelin, yrittäen pitää ääneni vakaana vaikka pelkäsin joka hetki, että tikarin terä uppoaisi niskaani. "Turpa kiinni! Älä teeskentele että ymmärtäisit mitä isämme ajatteli asioista!", Saul ärähti. Meea kuitenkin vaikutti hieman epäroivältä. "Hän oli todellakin hyvä ihminen. Kenties vähän liiankin hyvä. Vaikka arvostin kovasti sitä hyvyyttä, se oli myös hänen heikkoutensa. Vahvemmat ja kylmemmät ihmiset talloivat jalkoihinsa ne jotka ovat liian hyviä", hän sanoi. Mielessäni oli puhuessani muodostunut suunnitelma. Sen onnistuminen kuitenkin vaati lisää ajan pelaamista ja kaksikon

huomion kiinnittämistä. "Yhtä asiaa en ymmärrä. Miten oikein toteutitte suden hyökkäyksen? Vai oliko se sattumaa?" Meea hymyili arvoituksellisesti: "Ei suinkaan. Suden nimi on Usva ja se oli isämme lemmikki. Hän pelasti sen pentuna metsästäjän ansasta ja kasvatti sen. Otus on oikein kesy, paitsi jos sen isäntää uhataan. Ne hampaat saavat aikaan pahaa jälkeä." "Vai niin. Se selittääkin miksi se ei näyttänyt pelästävän meitä." Keskustelun aikana olin huomaamatta napannut taskustani tulinokkosien lehden, jota nyt pitelin nyrkkiin puristuneessa kädessäni. Kipu oli sietämätön. Kuin pitäisi kättään nuotion yläpuolella. Kaikella jäljellä olevalla tahdonvoimallani pakotin naamani pysymään peruslukemilla. Kohotin kättäni kuin ilmaistakseni aikovani sanoa vielä jotain, pitäen lehden visusti kämmentäni vasten näkymättömissä. Äkisti tartuin kiinni Saulin tikaria pitelevän käden ranteeseen. Hän huudahti hämmästyksensekaisesti tuntiessaan polttavan tuskan kädessään. Tikari putosi maahan. Tönnäsin Saulia pois päin itsestäni ja syöksyin tavoittelemaan tikaria. Saul kompuroi taaksepäin ja melkein kaatui nuotioon. Ehdin juuri ja juuri nousta seisaalleni tikari koholla ennenkuin Meea pääsi kyllin lähelle hyökätäkseen kimppuuni. Mittailimme toisiamme katseillamme. Peräännyin pois Meean ja Saulin välistä, niin että olinpaikkamme muodostivat suurin piirtein kolmion ja pystyin pitämään silmällä molempia. Meea lähestyi minua. Onneksi olin vasenkätinen, sillä en olisi luultavasti pystynyt pitämään tikarin kahvasta kunnolla kiinni kirvelevällä ja rakkuloituneella oikealla kädelläni. "Anna minä hoitelen hänet, sisko", Saul sanoi. Hän oli poiminut nuotiosta kepin, jonka päässä hohkasi punainen hiillos. Vyöllään roikkuvasta pussista hän otti paksun lyhyen puutikun, jonka päässä oli jotain mustaa ainetta. Saulin koskettaessa kyteväällä kepillä tikun päätä, se syttyi leimahtaen. Kirkkaan valkea liekki rätisi äänekkäästi ja sylki kipinöitä joka suuntaan. Saul viskasi tikun minua kohti. Se meni kohotetun käteni alitse, miltei kylkeäni hipoen. Luojan kiitos olin riisunut viittani nukkumaan mennessäni, sillä äskeinen heitto olisi todennäköisesti osunut siihen sytyttäen sen ilmiliekkeihin. Saul otti ja sytytti toisen tikun, mutta sen sijaan että olisi heittänyt sen minua päin, hän pudottikin sen jalkojensa juuressa makaavan Toddin päälle. Toddin vaatteet syttyivät palamaan. Tuli oli kylliksi herättämään hänet horroksen omaisesta unesta, mutta myrkyin vaikutuksesta hänen kehonsa oli edelleen halvaantunut. Katseeni kohtasi Toddin kauhistuneet silmät. Hän ei kyennyt edes huutamaan palaessaan elävältä. Kerrassaan kammottavaa. "Katso kuinka hän palaa, niinkuin isäni paloi. Pian tulee myös sinun vuorosi palaa", Saulin hyinen ääni kuulosti lähes mielipuoliselta. Mietin ehtisinkö karistamaan heidät, jos nyt kääntyisin ja lähtisin juoksemaan pakoon. Mieltäni kalvoi myös huoli siitä, oliko kaksikon lemmikkisusi jossain lähistöllä. Se onnistuisi todennäköisesti jäljittämään minut, mihin ikinä menisinkin. Saulin kädessä paloi nyt kolme tikkua kerrallaan. Tein päätökseni ja pinkaisin karkuun. Lähes samantien tunsin tömähdyksen selässäni ja sen jälkeen polttavaa kuumuutta. Paidanselkämykseni oli syttynyt palamaan. Tikari kirposi otteestani. Huusin tuskasta ja syöksyin kyljelleni maahan alkaen kieriä. Sain tukahdutettua tulen, mutta selkääni oli ehtinyt ilmaantua pahoja palovammoja. Paidanselkämykseni oli palanut riekaleiksi. Nousin haparoivasti liikkuen polvilleni. Kipu oli niin lamauttava, että päässäni sumeni enkä enää jaksanut edes huutaa.

"Sinun on aika saada tulikasteesi pikkuprinssi", Saul naurahti julmasti. Hän lähestyi minua ja kaiveli esille seuraavaa alkemistisella töhnällä päällystettyä tikkua. "Älä tee sitä", anelin tukahtuneella korisevalla äänellä. "Kosto ei tuo isääsi takaisin. Se vie sinut vain entistä kauemmaksi hänen muistostaan ja henkisestä perinnöstään. Isäni ymmärtää kyllä tuominneensa viattoman miehen ja katuu päätöstään. Ja vaikka ei ymmärtäisikään, saisin hänet ymmärtämään. Vannon sen" "Ehkä hän on jo kärsinyt tarpeeksi", Meea sanoi. Saul vilkaisi häntä yllättyneenä: "Alatko pehmoilla? Kosto oli sinun ideasi ja sinä olet sen käänteet suunnitellut. Nytkö sitten haluat jättää itse luomasi tehtävän puolitiehen?!" "Tarkoitin vain, että

linnanherra on jo saanut rangaistuksensa. Aloin miettimään, että kenties käsissämme on jo tarpeeksi verta" "Mutta emmehän me voi häntä eloonkaan jättää. Jos hän pääsee palaamaan sen kukan kanssa kostomme on ollut periaatteessa turhaa työtä." "Epäilenpä. Hän vaikuttaa sen verran pahasti haavoittuneelta. Kenties armollisinta olisi tosin tappaa hänet jollain nopealla ja kivuttomalla tavalla. Ja vaikka emme tekisi mitään, hän lienee jo kuollut kun hänet löydetään. Mutta siinä vaiheessa meidän kannattaa olla jo kaukana." Näkökenttäni sumeni ja sisarusten keskustelu oli jo alkanut puuroutua korvissani. Raastava kipu alaselässä jätti tulिनokkosen piston kevyesti varjoonsa. Täysin varoittamatta lihakseni pettivät ja rojahdin mahalleni. "Siinä näet", Meea sanoi. Se oli viimeinen asia minkä kuulin ennen äkisti iskevää tajuttomuutta. Havahduin mahaltani metsänpohjalta. Oli pimeää. Olin siis ollut tajuttomana ainakin yhden päivän. Heti ensimmäiseksi tietoisuuteeni palasi selän palohaavojen armoton kipu. Päästäni särki ja minua oksetti. Katselin varovasti ympärilleni. Missään ei näkynyt liikettä. Eipä sillä että olisin juuri mitään voinut edes nähdäkään. Vaikutti kuitenkin selvältä, että Saul ja Meea olivat häipyneet aikaa sitten jättäen minut oman onneni nojaan. Toisaalta olin kiitollinen että he olivat säästäneet henkeni, toisaalta vihasin sillä hetkellä olemassaoloa koko olemuksellani. Palanut selkä teki olemisestani täyttä helvettiä. Nousin istualleni. Moinen voimanponnistus oli viedä minulta tajun toistamiseen. Tunnustelin vyölläni roikkuvia kangaspusseja, kunnes löysin sen missä oli pieni puinen rasia. Kaivoin rasian esille ja avasin sen kannen. Rasiassa oli lääkesalvaa. Voidetta jossa oli sekaisin murskattuna useita eri lääkekasveja. Salva edisti haavojen paranemista, ehkäisi niiden tulehtumista ja lievitti kipua. Varovasti ryhdyin levittämään salvaa selkääni. Vasta tuntiessani rakkulaisen ja halkeilevan ihoni ja kosketuksesta aiheutuvat ylimääräiset kivun aallot, tajusin vammojeni vakavuuden kokonaisuudessaan. Kamppailin pysyäkseen tajuissani ja saadakseni salvaa levitettyä kaikkiin palaneisiin alueisiin. Kun sitten lopulta sain hoidettua haavani, rojahdin takaisin maahan ja vaivuin tiedottomuuteen. Herättyäni uudestaan, iltapäivän auringon valo suodattui latvuston lävitse. Tyytyväisenä panin merkille, että kipu ei enää ollut niin paha. Tuska oli silti edelleen voimakas ja päässäni pyöri. Pystyin kuitenkin jo nousemaan seisaalleni ja kävelemaan, joskin kömpelösti ja vaivalloisesti. Kuljin kankeasti sammuneen nuotion luokse. Yritin olla näkemättä Ernin iäksi lasittunutta katsetta ja nuotion vieressä kyhjöttävää hiiltynyttä hahmoa, Toddin jäännöksiä. Polvistuin Randelin viereen ja etsin elonmerkkejä. Ei pulssia, ei rintakehän kohoilua hengittämisen merkiksi. Randel oli nähtävästi menehtynyt myrkytykseen. Seuraavaksi siirryin sir Mattin luokse. Epätoivoisesti yritin saada viitteitä siitä, että olisi vielä toivoa. Tosin en tiedä mitä olisin voinut siinäkin tapauksessa tehdä. Ensin tilanne vaikutti toivottomalta, mutta sitten tunsin sen. Heikon tykytyksen kaulan isosta verisuonesta sormieni alla. Sir Matt olikin hyvin sitkeä mies. Lisäksi sillä täytyi olla myös merkitystä, että hän oli isokokoinen ja oli saanut vain yhden pienen suikon. Seuraava ongelma olikin se, mitä ihmettä oikein voisin tehdä hänen hyväkseen. Koska en ollenkaan tiennyt, mitä myrkkyä Meea oli käyttänyt, ainoa mahdollisuus olisi löytää elämän pisara ja toivoa, että sen ihmeellisen monipuoliset ominaisuudet auttaisivat myös tähän myrkkyyn. Katseeni osui maassa lojuvaan pieneen esineeseen. Vaivalloisesti laahustin sen luokse ja poimin sen maasta. Pieni lasipullo jossa oli vaaleaa vihertävänkeltaista nestettä. Pullon kyljessä oli pieni etiketti jossa luki: taivaallinen mesi. Tajusin heti mikä pullo oli. Meean vastamyrkky. Eikä mikä tahansa vastamyrkky vaan kuuluisa, mutta harvinainen yleislääke. Taivaallinen mesi sisälsi useita eri lääkekasveja ja toimi apuna monenkaltaisiin myrkytyksiin. Yksi asia sai minut eritoten innostumaan. Taivaallisesta medestä oli muutamia erilaisia versioita, mutta sanottiin että aidon ja alkuperäisen lääkkeen tärkein ainesosa oli, mikäpä muukaan kuin elämän pisara. Mietin miten Meea ei ollut huomannut hukanneensa jotain näin

arvokasta. Pullo oli kutakuinkin puolillaan nestettä. Kyykistyin sir Mattin luokse ja tuin hänen ylävartaloaan kohonpaan asentoon. Ei ollut mikään helppo homma tehdä sitä nipin napin elossa olevalle, isolle ja haarniskoidulle miehenköriläälle. Raotin hänen leukojaan ja kaadoin lorauksen taivaallista mettä hänen suuhunsa. Odotellessani että sir Mattin tilassa tapahtuisi jokin muutos, tulin siihen tulokseen että menehtyneet matkakumppanini ansaitsisivat viimeiseksi leposijakseen paremman paikan kuin villieläinten vatsat. Siispä raahasin Ernin, Randelin ja suurimmaksi osaksi palaneen Toddin ruumiit yhteen kasaan sammuneen nuotion päälle. Sydäntäni kalvasi pieni ääni siitä, että Randel voisi ollakin vielä pelastettavissa, mutta tukahdutin sen. Vakuutin itselleni, että hän oli jo kaiken avun ulottumattomissa. Enkä tosiaankaan halunnut tuhlata kallisarvoista lääkettä joka saattaisi olla Mirjamin ainoa pelastus. Ernin ruumis oli jo alkanut haista, mikä sai aikaan inhon väristyksiä kehossani. Keräsin lisää oksia metsästä polttopuiksi ja kasasin ne ruumiiden päälle. Sitten ryhdyin äheltämään tulusten kanssa. Lopulta sain puut syttymään. Vetäydyin kauemmas ja istuin maahan katselemaan matkatoverieni heppoisesti kyhättyä polttohautausta. Palavan lihan käry oli inhottava. Hain satulalaukusta pätkän köyttä ja sidoin kaksi keppiä yhteen ristiksi, jonka tökkäsin maahan kärventyvien ruumiden viereen. Muutaman tunnin odotettuani ja järsittyäni kuivalihaa, sir Matt alkoi riemukseni osoittaa selvempiä elon merkkejä. Ensin hän alkoi hengittää normaalisti. Sitten hän lopulta avasi silmänsä ja murahti heikolla äänellä: "Mitä ihm..?" "Tervetuloa takaisin elävien kirjoihin", tokaisin hilpeästi. Kerroin hänelle Meeasta ja Saulista ja kuinka he olivat juonineet päämme menoksi. "Se tyttöhän on kierompi kuin kyykkäärme. Ja että velikin vielä", sir Matt tuhahti. Nyökkäsin. Olin todella iloinen sir Mattin toipumisesta. Uutta lupaavaa toivoa sain myös pohtiessani tarkemmin hänen, Randelin ja Toddin myrkytyksen luonnetta ja muistaessani jotain lukemaani basiliskipavusta. Mystiset kasvit -kirjassa oli kerrottu, että itse pavut eivät suinkaan olleet myrkyllisin osa vaan juuret sisälsivät suuremman pitoisuuden myrkkyä. Sekä Mirjam, että retkueemme jäsenet olivat vaipuneet koomankaltaiseen halvaannuksen tilaan, jotka muistuttivat melko lailla toisiaan. Kenties Meea oli käyttänyt basiliskipavun juuresta valmistettua tahnaa huulissaan myrkyttäessään soturit. Toisaalta saman myrkkukasvin käyttämisessä olisi tietysti ollut se pulma, että jos juoni olisi paljastunut alkutekijöissään, hän olisi tuonut vastalääkkeen suoraan syliimme. En oikein voinut olla varma mistään, mutta elättelin toivoa. Kun sir Matt oli hieman saanut kerättyä voimiaan, päätimme aloittaa kotimatkan. Hienoinen pelko puristi sisintäni. Mitä jos taivaallinen mesi ei toimisikaan Mirjamin myrkytykseen. Se vaikutti nyt kuitenkin olevan ainut toivomme. Elämän pisara -kukan löytäminen voisi viedä ties miten kauan, jona aikana Mirjamin tila vain heikkenisi entisestään. Koko tehtävä oli alusta asti tuntunutkin neulan etsimiseltä hyvin isosta heinäsuovasta. Sitä paitsi muona ja vesi alkoivat olla lopussa. Ei ehkä olisi pitänyt tuhlata Ernin vesileilin sisältöä Meean päähän. Sir Matt oli vielä sen verran heikossa kunnossa, että jouduin opastamaan hevosen laskeutumaan vatsalleen maahan, jotta hän pääsi satulaan. Ratsuparalle ei ollut helppoa päästä takaisin jaloilleen haarniskoitu iso ritari selässään. Lähdimme kotimatalle ja kolme ratsastajatonta hevosta seurasivat kuuliaisesti mukana. Kaikki kyydin epätasaisuudet heijastuivat repivänä kipuna selkääni, mutta pystyin silti pysymään ratsailla. Sir Mattin kunto sen sijaan oli sen verran keho, että pidin häntä silmällä siltä varalta että hän meinaisi tuupertua alas satulasta. Päästyämme takaisin linnaan vievälle tielle, jouduimmekin lähes samantien pitämään tauon, sillä sir Matt alkoi huojuua uhkaavasti satulassa. Söimme loppuun vähäiset muonavaramme. Sitkeää kuivalihaa ja korppua sekä pienen palan juustoa. Loppumatka tuntui sujuvan melko nopeasti, joskin olisin halunnut ratsastaa vielä nopeammin. Sir Mattin terveydentila ei olisi kuitenkaan sitä sallinut. Päivä oli pilvisempi kuin lähtöpäivä, joten matka ei

ollut läheskään yhtä läkähdyttävä. Viittani suojasi reijille palaneen paitani alta pilkottavaa kärventynyttä ihoani auringolta. Lopulta Linnankylä alkoi häämöttää horisontissa valaen minuun uutta toivoa ja puhtia. Ratsastimme kylän lävitse ja pian olimmekin jo linnan portilla. Vartija tunnisti meidät jo hyvissä ajoin ja ryhtyi avaamaan rautaristikkoisia kaksoisovia. "Mitä lopuille teistä on käynyt?", vartija ihmetteli kulkiessamme portista kolmen ratsastajattoman hevosen kanssa. "Noita järjesti meille ansan ja surmasi heidät", sir Matt kertoi. "Rauha heidän sieluilleen", vartija sanoi osannottavasti Jätettyämme hevoset talliin, menimme sisälle linnan eteissaliin. Sir Matt liikkui hyvin kankeasti ja vaivalloisesti. "Sir Matt. Teidän pitäisi mennä lepäämään", sanoin. Hän nyökkäsi: "Lienet oikeassa." Sir Matt poistui omaan makuukammariinsa. Se sijaitsi onneksi linnan alakerroksessa, sillä linnan jyrkkien portaiden kapuaminen haarniska päällä ja myrkyn heikentämänä olisi ollut kohtuuton voimainponnistus. Harpoin portaat ylös. Kohtalon hetki lähestyi ja pala nousi kurkkuuni. Sydän takoi voimakkaasti. Astuin Mirjamin huoneeseen. Vanhempani istuivat hänen sänkynsä laidalla. Huomatessaan minut, äitini nousi ja tuli halaamaan minua tiukasti. Kipu säteili selkääni, mutta äidin lämpimän halauksen takia olin valmis kestäämään sen. "Olimme kovin huolissamme sinusta." "Tuli vähän mutkia matkaan", sanoin. Nyt ei ollut oikea hetki huolestuttaa vanhempiani yksityiskohtaisella kertomuksella tapahtumista. Isäni hymyili minulle lämpimästi surumielisestä olemuksestaan huolimatta. "Olemme hyvin kiitollisia, että palasit poikani", hän sanoi. Sitten hänen ilmeensä vakavoitui ja hän kysyi: "Löysittekö sen?" "Sain hankittua tämän. Sen pitäisi toimia." Kaivoin vyölläni roikkuvasta pussukasta pienen lääkepullon. "Se on taivaallista mettä. Yleislääke useimpiin myrkytyksiin. Sen pitäisi sisältää myös elämän pisaraa." Puhuin hieman värisevällä äänellä. Entä jos lääke ei toimisikaan. Entä jos olinkin tehnyt virhearvion? Entä jos olisimmekin voineet vielä löytää elämän pisaran joka ainakin varmuudella toimisi ja ehtiä takaisin ajoissa. Palautin kuitenkin mieleeni sen hetkisen vointimme ja sain itseni vakuutettua siitä, että olin tehnyt kaiken voitavani ja toiminut olosuhteet huomioiden parhaalla mahdollisella tavalla. Menin siskoni luokse. Hän oli edelleen jähmettyneenä samanlaiseen asentoon kuin lähtiessäni. Silmät tuijottivat tyhjinä kattoon. Ainut muutos oli se, että hengitys oli hidastunut niin paljon, että rintakehän kohoilua hädin tuskin huomasi. Kummarruin hänen lähelleen ja sipaisin varovasti tummia hiuskiehkuroita otsalta. Sitten nostin hänen ylävartaloon ylöspäin makuuasennosta, käänsin päätä varovasti yläviistoon tukien niskan takaa ja valuutin lääkeliuosta hänen suuhunsa. Toivoin todella osaavani arvioida määrän oikein. En ollut perehtynyt kovinkaan tarkasti taivaallisen meden annosteluun ja yliannostuksesta mahdollisesti aiheutuviin sivuvaikutuksiin. Käytin yli puolet jäljellä olevasta lääkkeestä. Lopun antaisin myöhemmin jos se olisi tarpeellista. Istuimme Mirjamin sängyn äärellä monta tuntia. Lääke ei tuntunut saavan aikaan mitään. Jotten olisi vaipunut epätoivoon, muistutin itselleni, että sir Mattinkin toipumisen alkaminen oli kestänyt pitkään. Odotimme koko muu perhe hiljaa ja rukoilimme mielessämme, että lääkeaine alkaisi vaikuttaa. En useinkaan turvautunut Jumalaan, mutta nyt oli sellainen hetki, että rukoilin sisimmässäni koko sydämeni pohjasta, että lääke auttaisi ja Mirjam toipuisi. Aurinko oli jo laskenut. Kyyneleitä vieri äitini poskille. Omatkin silmäni olivat jo kostuneet. Valmistauduin antamaan loput lääkkeestä. Sitten se tapahtui. Mirjam alkoi hengittää vapaasti. Odotimme kaikki jännittyneinä ja toiveikkaina. Vähän ajan kuluttua Mirjamin keho alkoi värähdellä ja hän alkoi liikahdella. Jonkin ajan kuluttua kehon nykiminen rauhoittui ja hän avasi silmänsä. Hän katseli hämmentyneenä ympärilleen ja nousi istualleen. Suljimme kaikki yhtä aikaa hänet halaukseen. "Mi..mitä on tapahtunut?", hän sopersi hämmentyneenä. "Se on pitkä tarina", sanoin hiljaa. Onnelisuuden ja huojentuneisuuden täyttämän liikutukseeni keskellä mieleeni juolahti outo ajatus. Entä jos Meea Jonintytär oli alkanut katua tekojaan ja jättänyt

lääkepullon tarkoituksella. Olihan se mahdollista. Mutta tuskin saisin koskaan tietää varmasti.
Loppu